

PROLOG

VÆSNER FRA DYBET

Kvinden blev vækket af lyden af fodtrin. Det var stadig mørkt, da hun slog øjnene op og dovent kiggede hen mod sin soveværelsesdør. Forstyrrelsen kom dog ikke fra gangen uden for hendes gemakker, men hende fra et farverigt vægmaleri på hendes væg. Hun satte sig straks op i sin store seng og var lysvågen. Kun *én anden person* kendte til den hemmelige indgang til hendes soveværelse, og personens tilstedeværelse kunne kun betyde *én ting*.

Der lød en hektisk banken på væggen.

”Frue?” spurgte en brysk stemme. ”Er du vågen?”

”Ja, kom ind,” sagde kvinden.

Den hemmelige dør gled op, og en snavset mand kiggede ind i rummet. Hans indsunkne øjne var store af spænding, men hans krop var stiv af frygt.

”Hvad så?” spurgte kvinden utålmodigt.

Manden nikkede langsomt, havde stadig svært ved at tro den nyhed, han skulle til at fortælle.

”*Vi har fundet den,*” sagde han forpustet.

Kvinden smed dynen til side og sprang på benene. Hun kastede en morgenkåbe over sin natkjole, trådte i et par tøfler og stormede gennem den hemmelige dør. Manden fulgte kvinden gennem en skjult korridor, der snoede sig mellem væggene i hendes rummelige bolig. Korridoren førte til en ståltrappe, der sneglede sig ned gennem etagerne nedenunder og videre ned i jorden under kælderens.

De gik ned ad trappen i et febrilsk tempo, hvilket fik trappen til at svaje og knirke. Ved foden af trappen gik de ind i en enorm menneskeskabt tunnel, der vævede sig gennem jorden som den hule rod af et gigantisk træ. Den strakte sig kilometer efter kilometer ned under jorden og nåede dybder, som det aldrig havde været meningen, at menneskeheden skulle nå.

Tunnellen var en ekstraordinær bedrift og havde taget århundreder at bygge. Hvis den ikke havde været omgærdet af komplet hemmeligholdelse, ville den være blevet betragtet som et af verdens vidundere – men når først nogen var kommet ind i tunnellen, var det meget få, der fik lov til at forlade den igen. Jordvæggene var foret med gravene for alle de uheldige sjæle, der døde under udgravningen, og for de mennesker, der havde truet med at afsløre projektet.

Manden og kvinden tilbragte flere timer med at gå dybere og

dybere ned under jorden, uden at stoppe for at hvile et øjeblik. Mandens lanterne oplyste knap nok jorden under deres fødder, mens de vandrede gennem et uendeligt rør af mørke. Jo længere de gik, jo varmere blev det, og deres tøj blev fugtigt af sved. En røget dunst af brændt jord fyldte luften og gjorde det svært at trække vejret. Trykket steg også, hvilket fik deres trommehinder til at dunke og deres næser til at bløde. Men alligevel fortsatte parret, alt for målbevidste til at stoppe.

Boom-boom ... Boom-boom ... Boom-boom ...

Otte kilometer under jordens overflade begyndte de at kunne høre en svag lyd, der gav genlyd forude.

Boom-BOOM ... Boom-BOOM ... Boom-BOOM ...

Lyden blev højere for hvert skridt, de tog. Den dunkede i en konstant rytme, som om de nærmede sig jordens bankende hjerte.

BOOM-BOOM ... BOOM-BOOM ... BOOM-BOOM ...

Til sidst så de et skarpt lys, der blinkede i takt med den tordnende rytme. Op imod lyset kunne kvinden skimte silhuetterne af mennesker, der stod på række. Deres tynde kroppe var lænket sammen, og de holdt skovle og hakker i deres dirrende hænder. Disse fanger, der var blevet slaver, var den sidste generation af gravere, som tunnellen nogensinde ville få brug for, for de havde netop gjort en af de største opdagelser i historien.

Graverne var stivnet af chok, men kvinden gik forbi dem og stirrede med frygtløs forundring.

De stod foran et par dobbeltdøre, der var over 30 meter høje og halvt så brede. Dørene var lavet af jern, der glødede ildrødt af varmen fra det, der var bagved. Noget meget stort – og meget varmt – forsøgte at slippe ud gennem dørene, men håndtagene var låst sammen af en kolossal kæde. Når man skubbede til

dørene, sprang der flammer og magma ud mellem revnerne, hvilket gav et glimt af en verden af ild og kaos inde bagved.

”Endelig!” gispede kvinden. ”Vi har fundet *porten til underverdenen!*”

”Frue?” spurgte hendes udmattede og svedige kammerat med en nervøs skælven i sin hæse stemme. ”Hvad gør vi nu?”

Kvinden spilede øjnene op, og et lusket smil voksede frem i hendes ansigt. Hun havde ventet ikke blot *én*, men *adskillige* menneskealdre på dette øjeblik.

”*Åbn dem,*” beordrede hun.